

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. január 5.
(vasárnap)

Czakó Zoltán

1. IMÁDSÁGUNK ÉS ANNAK TARTALMA

Köszöntés igéje: 2Korinthus 5,21

Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Énekek: 345,4; 475; 398,1-2; 476,1-3.11

Lekció: Lukács 18,1-8

Alapige: Kolossé 1,9-11

Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, hogy élhessetek az Úr-hoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjete gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjete az Isten ismeretében. Erősödjete meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútűrésre.

Imádkozzunk!

Urunk, bizony nagy-nagy kérdés az, hogy ha te eljössz, akkor hiszünk-e tebenned akkor, bízunk-e benned annyira, amely az egész életünket meghatározza. Nagy kérdés az, hogy a mi hitünk, a mi keresztyénségünk, krisztuskövetésünk az nem csak szavakban áll-e, és tettekben mennyire is maradozik el.

1. IMÁDSÁGUNK ÉS ANNAK TARTALMA

Urunk, tudjuk ezt nagyon jól és megvalljuk neked őszintén, hogy igen távol vagyunk a szentségtől vagy a tökéletességtől. Urunk, tudjuk valójában a szívünk állapotát, de ezért is jöttünk eléd, mert tudjuk, hogy te vagy minden kegyelemnek Istene. És tudjuk azt, hogy nálad van a megbocsátás, nálad van az újrakezdésnek a lehetősége.

Azért jövünk most ide hetenként vagy akár alkalomról alkalomra, hogy te újíts meg bennünket. Olyan szavad legyen hozzánk, amely megbátorít, megvigasztal vagy akár int is bennünket.

Könyörgünk ezért, hogy így szólalj most meg, szavad élő és ható, amely elhat a szívekig, és ott elvégzi az üdvösség munkáját.

Így könyörgünk, hogy ez az egy óra ne legyen felesleges, én ne fárasszam a testvéreket, a testvérek meg ne aludjanak. Könyörgünk azért, hogy adj figyelmet, buzgolkodást abban, hogy rád tudjunk figyelni.

Ámen.

Igehirdetés

„Semmi nincs időnk” – talán a testvérek közül sokan egyetértenek ezzel a mondattal. Akik meg kifejezetten egyetértenek ezzel, azok valószínűleg nincsenek is most itt közöttünk, mert annyira nem érnek rá semmire, hogy még istentiszteletre sem jöttek el. Rohanunk, sietünk függetlenül attól, hogy valaki tinédzser, felnőtt, idős, házas, apuka vagy anyuka. Nincs időnk semmire, legfőképpen arra nem, hogy ígét olvassunk, a szolgálatról már ne is beszéljünk. Nincs időnk alkalmakra járni és leginkább arra nincs időnk, hogy imádkozzunk vagy akár arra, hogy kiértékeljük az imaéletünket. Ki foglalkozik már ilyesmivel?!

Ez a mostani szakasz pedig arra irányítja a figyelmünket, hogy bizony értékeljük ki az imaéletünket és azt, hogy miképpen és hogyan imádkozunk. Olaf Hallesby könyvét talán többen is ismerik a testvérek közül, ő írt egy könyvet az imádságról. *Az imádság nehézségei* című fejezetben a következőket írja: „Isten gyermeke semmivel sem tud nagyobb gondot okozni Jézusnak, mint azzal, hogy elmulasztja az imádkozást. Mert ezzel megszakad a Megváltóval való kapcsolata és belső élete elsatnyul, elszárad. Legtöbbünk-nél ez a helyzet. Sokan olyan nagy mértékben hanyagolják el az imádkozást, hogy lelki életük lassanként elsorvad. Ezért megértem, milyen nagy aggodalom tör ki Isten szívéből, amikor azt kell mondania: „nem kaptok, mert nem kértek” (Jak 4,2). Nála van mindaz, amire szükségünk van és ő semmit sem akar jobban, minthogy ajándékait nekünk adja. De mi nem kérünk. Nincs időnk – mondjuk – vagy elfelejtünk imádkozni. Ennek az az eredménye, hogy az otthonainkban és a gyülekezetünkben mint rokkantak, lelkileg kiéhezettek és elerőtlenedetttek járunk, kelünk. Alig van erőnk, hogy megálljunk a saját lábunkon. Nem is szólva arról, hogy nem tudunk küzdeni a bűn ellen és szolgálni az Úrnak.”

Aztán a következő néhány mondatban az író leírja azt is, hogy ő miben vétett ezzel kapcsolatban. Ezt is szeretném felolvasni, ez kicsit rövidebb, így szól: „Sokat vétettem mennyei Atyám ellen, mióta megtértem és sok gondot okoztam neki az évek folyamán, amióta közösségben élek vele. De a legnagyobb vétkem, amit megtérésem óta elkövettem és amivel a legnagyobb szomorúságot okoztam az Úrnak, az az imádkozás elhanyagolása volt. Mert ez a hanyagságom az oka a többi bűneimnek és mulasztásaimnak: az imádkozásra való számtalan alkalom, melyeket nem használtam ki. A sok imameghallgatás, amelyeket Isten nekem szánt, ha imádkoztam volna, annál erősebben vádolnak minél jobban betekintethetek az imádság szent világába.”

Igen kemény szavak ezek, de azért valljuk meg őszintén, hogy szívhez szólóak. Főleg akkor, hogyha már jó ideje hanyagoljuk az imádságot. De mi van azokkal a testvérekkel, akik nem hanyagolják az imádságot, hanem imádkoznak naponként vagy rendszeresen? Hadd kérdezzem meg ezeket a testvéreket: miért imádkoztok? Mi van az imádságotok középpontjában? Ne rohanjunk ennyire előre, csak annyit szeretnék most kérni a testvérektől, hogy ez alapján a néhány vers alapján, amit felolvastam itt a Kolossé levélből, vizsgáljuk meg az imaéletünket. A mostani alkalommal csak a 9. verset nézzük, a többi résszel majd egy másik alkalommal.

Nagyon egyszerű kérdésekre szeretnék válaszolni, amelyek a következőképpen hangoznak: kikért imádkoztok, hogyan imádkoztok és miért imádkoztok.

1. Kikért: ...értetek...

Kikért imádkoztok? – hangozzon így az első kérdés. Nem szeretnék semmilyen megállapítást a testvérekre erőltetni, de őszintén gondoljuk végig az imádságainkat. Akár lebegjen szemünk előtt a legutóbb elhangzott imádságunk és fogalmazzuk meg néhány mondatban, hogy annak az imádságnak mi vagy ki volt a középpontjában. Mi volt a tartalma? Miről szólt? És tegyük szívünkre a kezünket és valljuk meg őszintén azt is, hogy az imádságainknak a döntő hányada igencsak sokszor magunk körül forog. Igazából földi érdekeinkről szólnak. Imádkozunk egészségért, anyagiakért, családért, feleségért, férjért. Akinek meg van, az már gyerekért, akinek van egy, az imádkozik egy másodikért, akinek meg már sok van, az imádkozik türelméért. Aztán imádkozunk munkahelyért, imádkozunk áldásért. Sok mindenért imádkozunk, testvéreim, de alapvetően ezek földi dolgok, a földre irányulnak.

Kikért imádkozik az apostol? Így kezdi rögtön az elején: „*ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek*”. Azt mondja az apostol, hogy én értetek, a kolosséi gyülekezetért imádkozom. Nem magáért imádkozik az apostol, pedig meglehetné. Nem tudom, a testvérek ismerik-e, de a Kolossé levél egy fogságlevél, tehát ezt a levelet fogságból írja. És azt mondja, hogy: én a fogságból, épp

1. IMÁDSÁGUNK ÉS ANNAK TARTALMA

börtönben ülök megbilincselve és értetek imádkozom. Pedig az apostolnak lehetne indoka és oka azért, hogy magáért imádkozzon: – De jó lenne, hogyha kiszabadulnék ebből a fogságból! Vagy: – De jó lenne, hogyha végre valahára, mikor hirdetem az evangéliumot, akkor végre valahára nem üldöznének ezért engem, és nem állandóan hátrafele kellene nézmem vagy tekintenem, hogy ki az, aki utánam rohan, hogy megverjen vagy rám akasztja a bilincseit – mert hát lenne oka ezért imádkozni az apostolnak. Sőt hadd fogalmazzak így: az apostol úgy imádkozik a kolosséi gyülekezetért, hogy ő nem járt soha Kolossében. Nem is rajta keresztül jutottak hitre az itt élők, hanem Epafrászon keresztül. Ezt a 7. versben olvassuk: *„Így tanultátok ezt Epafrásztól, szeretett szolgatársunktól, aki a Krisztus hú szolgája értetek. Ő hozta nekünk a jó hírt a Lélektől kapott szeretetetekről.”* Tehát az apostol honnan tudott a kolosséi gyülekezetről? Epafrásztól. És ez az apostol úgy imádkozik a gyülekezet tagjaiért, ezekért az emberekért, hogy ő nem ismerte ezeket az embereket, nem tudott róluk semmit, de hordozta őket imádságban.

És ez alapján pedig hadd bátorítsalak titeket arra, hogy nyugodtan imádkozzatok olyanokért, akiket nem ismertek. Amikor láttok egy olyan arcot, amit nem ismertetek eddig és nem láttátok a gyülekezetben, nyugodtan hordozhatjátok őt. Nem tudjátok, hogy kicsoda, de közbenjáró imádságot elmondhattok őérette. Nem kell ettől félni csak azért, mert az illetőt nem ismerjük. És bizony ezen a téren van mit fejlődnünk. Mert hadd kérdezzem meg tőletek őszintén, hogy amikor itt megkeresztelünk egy kisgyermeket, hányan voltatok, akik ezekért a családokért imádkoztatok? Imádságban hordoztatok azokat a szülőket, akik itt megálltak? Vagy imádkoztatok-e azokért a gyerekekért, akiket itt megkereszteltünk? Azért, hogy megismerjék az Urat, mint megváltójukat? Imádkozni azért, hogy a szülők úgy tudják ezeket a gyerekeket felnevelni, hogyha majd felnőnek, akkor megismerjék Jézus Krisztust és a szülők tudjanak ebben példát mutatni nekik. Imádkoztatok-e ezekért az emberekért?

Vagy amikor itt a hirdetések alatt néha fel szokott vetődni az is, hogy vannak olyan családok, akik valamelyik szerettüket elengedték, mert meghalt. Imádkoztatok-e ezekért az emberekért? Nem ismeritek őket, nyilván nem tudtok róluk semmit. Mi sem túl sokat tudunk róluk, mert az alatt az egy óra alatt, amíg beszélünk velük, az nem túl sok dolog, hogy megismerjük őket. De imádkoztatok-e ezekért a testvérekért, akik nagy fájdalmak között vannak, mert valakit éppen elengedtek?

Ezen a téren is meg kell újulni Isten népének és hordozzuk ezt imádságban, testvéreim. Ezért imádkozzunk, hogy az Úr adjon látást nekünk, vegyük észre azokat az embereket, akik ott ülnek mellettünk. És most is rátekinthetsz arra az emberre, aki ott ül melletted, és hordozhatod akár ma is imádságban őt. Imádkoztok-e akár így a gyülekezeti tagokért? Az apostol imádkozott a kolosséi gyülekezetért.

2. Hogyan? Szüntelenül!

Most pedig rátérünk a második kérdésre: hogyan imádkozott az apostol? Nagyon egyszerűen fogalmaz: szüntelenül. *„Attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek.”* Nemcsak egyszer imádkozott mindezért, nemcsak akkor imádkozott, amikor Epafrász beszámolt a kolosséi gyülekezet dolgairól, hanem állandó alkalommal, szüntelenül tette mindezt. Valljuk meg őszintén, hogy az imádság egyik nehézsége abból adódik, hogy ez bizony fárasztó. Az imádság sokszor nehéz és fáradtságos.

Szeretnék most rámutatni egy nagyon egyszerű képletre, ami szinte minden keresztyén ember szívében lejátszódik. Mi történik a hitre jutott, megtért ember szívében? Egy nagyon egyszerű dolog: szeretni fogja az Urát. Nagyon szeretni fogja az Urát. Sokat imádkozik és ezt teljesen természetesnek tartja, de teljesen természetesnek tartja azt is, hogy ő naponként olvassa a Szentírást. Miért? Mert szereti az Urát. Igen ám, viszont egy idő után rájön arra, hogy ez az imádság azért nem egy egyszerű dolog: fárasztó. És bizony vannak olyan dolgok, amikért imádkozik, és azt nem kapja meg. Azt pedig valljuk meg őszintén, hogy minél fárasztóbb valami, annál kevésbé akarjuk azt csinálni. Annál jobban elhanyagoljuk.

Ha viszont az imádságot elhanyagoljuk, Istentől távolodunk el. Ha pedig valaki eltávolodik Istentől, annak megmutatkoznak a jelei. Mik ennek a jelei? Az, hogy az ember egyre türelmetlenebb lesz. Egyre inkább ingerlékenyebb. Sok minden hamarabb kiakasztja az embert. Minél inkább eltávolodunk Istentől, annál kevesebb mondanivalónk lesz Istennek is. Ez egy nagyon egyszerű képlet. Én nem kívánom senkinek sem, hogy ebbe az állapotba jusson. Valószínűleg találkozottok már olyan házasságokkal, akik már évek óta egész rossz kapcsolatban vannak. Nem sokat beszélgetnek egymással, nem is akarnak beszélgetni egymással. Annyira megromlott a kapcsolatuk, hogy az egymással való beszélgetést is már fárasztónak tartják. De nem azért nem beszélgetnek egymással, mert nem történik semmi az életükben, nagyon is történik, meg sok mindenben gondolkoznak, csak már fárasztó a másik illetővel ezeket megbeszélni. Már annyira eltávolodtunk, hogy igazából már nincs mit mondjak a másiknak és már nem is akarok vele foglalkozni. Szörnyű egy állapot ez a házasságban.

De testvéreim, lelki téren ez ugyanígy működik. Hogyha az ember eltávolodik Istentől, nem arról van szó, hogy nem történik semmi az emberrel, nagyon egyszerűen annyi történik, hogy fárasztó lesz számára az imádság és nem akarja Istennek elmondani. – Jaj, most már megint le kell üljek és Istennek elmondani ezeket a dolgokat! Hát dehogy ülök le! Ez olyan fárasztó!

És az ember, hogy leplezze ezt az érzését, elkezd kifogásokat gyártani. Miért nem imádkozok? Már túl késő van. Sokat dolgoztam. Ilyenkor már nem imádkozik a normális ember, nem? Hát én meg normális vagyok – és akkor

1. IMÁDSÁGUNK ÉS ANNAK TARTALMA

lefekszem aludni. Fölkelek reggel: – Ó, hát már késő van, sietnem kell – és gyártom a kifogásokat.

És mi történik az emberrel? Az, hogy benne marad ebben az állapotban. Megszokja ezt az állapotot. Mert lehet, hogy az emberben benne van az a vágy, hogy szeretnék ezen a dolgon újítani, de aztán rájön arra, hogy nem tud rajta újítani és annyit tesz, hogy ezt az állapotot egyszerűen elfogadja. Ez így teljesen rendjén van: eltávolodtam Istentől, nem beszélgetek vele, hát kit érdekel... A házasságnál is nagyon sokszor így működik, és sokszor ilyenkor az ember már nem veszi észre azt, hogy megbántja a másikat. Hát kit érdekel, hát minden nap megbántom! Minden nap valamit odaszúrok neki. Ez minden nap megtörténik, ez olyan természetes.

Lelki értelemben is az ember, amikor eltávolodik Istentől, nem fog tudni különbséget tenni bűn és bűn között, mert már annyira eltávolodott, sőt igazából nem is érdekli. És azt mondja, hogy ezzel mit foglalkozzak? Hát minden nap megteszem. Kit érdekel? És ebbe az állapotba az ember beletörődik. Az mondja, hogy hát ez így van rendjén. És így éli az életét az ember továbbra is.

Viszont az imádságnak mint minden más dolognak, vannak kritériumai. Például ahhoz, hogy valaki megtanuljon biciklizni, annak is vannak feltételei. Még jónéhány évvel ezelőtt komolyan vettem a biciklizést. Megvallom, néha ma is elfog a kísértés ezzel kapcsolatban, ha egy komolyabb biciklire pattanhatok fel, és mindig felelevenednek előttem a jónéhány évvel ezelőtti események. Én régen triáloztam és amikor komolyabb biciklihez jutok, akkor megint próbálkozom. Csak hát tíz év kimaradt és hát aztán ebből következnek a balesetek. Még most is vannak olyan sérülések rajtam, amiket tíz évvel ezelőtt kaptam. De hogyan tanul meg az ember így biciklizni? Hát nagyon egyszerűen: gyakorlással. Gyakorolja magát és kitartó abban.

Nagyon egyszerűen ez igaz az imádságra nézve is. Kitartás és gyakorlás. Ezek közül is a kitartást emelném ki, hiszen, ha valaki nem kitartó benne, azt nyilván nem fogja gyakorolni sem. Ezt pedig mindannyiunknak egyenként kell megharcolnia. Én nem fogok tudni helyettetek kitartó lenni az imádságban.

De arra is hadd mutassak rá, hogyha nem imádkoztok szüntelenül az Úrhoz, azt ki kell deríteni, hogy miért nem, mi az oka mindennek. Mert bizony ha az imádság csak arra kell, hogy Isten teljesítse a kéréseinket, akkor bele fogunk fáradni az imádságba. Mert bizony lesznek olyan dolgok, amikre Isten azonnal nem válaszol, amiket Isten nem ad meg nekünk. Vagy ha csak arra használjuk az imádságainkat, hogy irányítsuk Istent, akkor megint csak bele fogunk fáradni, mert Istent nem lehet irányítani. Ne ezekért imádkozzunk és ne essünk kétségbe csak azért, mert úgy tűnik, hogy Isten nem hallgat meg bennünket. Nagyon is meghallgat. De valószínűleg ott és akkor arra a dologra nincs szükségünk.

Gondoljatok egy apa és egy gyermek kapcsolatára. Az apának is ki kell mondani a gyermeke számára azt, hogy nem. A gyermek nagyon szeretne valamit, de az apa azt mondja: – Ne haragudj, de nem. Majd esetleg pár év múlva megkapod. Én emlékszem arra, amikor talán hét-nyolc éves lehettem és édesapámnak azt mondtam, hogy ültessen fel a motorra. Ő meg azt mondta, hogy igen. És felszakadt a szemem. És aztán azt mondta, hogy na jó, akkor többet nem. Valamikor ki kell mondani, hogy nem. És ne essünk kétségbe akkor, ha az imádságban Isten nemmel válaszol vagy akár nem válaszol. Mert mi történik az imádságnál? Gondoljatok bele, hogy ugyanaz történik, mint amikor nyolc éves koromban az édesapám azt mondja nekem, hogy nem engedi meg, hogy a motorra üljek. És erre én hogyan válaszolok? Azt mondom neki: – Jó, apa, akkor minden kapcsolatot megszüntetek veled. Hát mi az, hogy azt mondd nekem, hogy nem? Hát ez nem egy jó válasz. Elfogadom azt, hogy ő ezt mondta. Jó rendben, akkor majd 18 évesen motorra ülök.

Most gondoljatok bele: lelki téren, amikor Isten valamire azt mondja, hogy nem, mondjuk akár 1-2-3 év múlva, akkor az embernek mi a válasza? Azt mondja, hogy megszüntet Istennel minden kapcsolatot. Pedig Isten ugyanúgy szereti. Hát az életét adta érte, azért az emberért. Erre nem az a válasz, hogy megszüntetek Istennel minden kapcsolatot, hanem csak ennyi, hogy elfogadom az ő akaratát.

De hadd bátorítsalak benneteket azzal is, hogy a legtöbb munkaeszköz, ha nehézséget okoz talán meg fájdalmat is, de a használat közben tanuljuk meg kezelni. Ha egy kalapácsot a kezetekbe vesztek, bizony fogtok a kezetekre ütni néhányszor és az igen fájdalmas tud lenni. És valljuk meg őszintén, hogyha sokszor az ember a kezére üt, akkor azt mondja, hogy: – Hát miért használom én azt a kalapácsot? Két hétig be van kötve az ujjam és két hétig pulzál. Hát van ennek értelme? – Hát van! Ha az ember megtanulja használni, akkor van értelme. És a végén, amikor az ember megtanulja, akkor el tudja azt is mondani, hogy milyen könnyű ezzel a kalapáccsal bánni, milyen sokat lehet ezzel végezni. Pedig csak kitartó volt a használatában és gyakorolta magát abban.

Én emlékszem egy nagyon aranyos hívő bácsira, akivel együtt dolgoztam egyszer. Tetőszerkezetet javítottunk. Azt hiszem, hogy a bal kezén egyik ujjperce sem volt meg. Ács volt. De úgy ütötte be a szeget a fába, ahogy a gép nem üti be. Én meg ámulattal néztem és azt mondtam magamban: jó, akkor ráhagyom ezt a bácsira, hogy ő szegeljen, én meg akkor viszem föl neki a faanyagot a tetőre, ennyit tudok neki segíteni, szegelni nem tudok úgy, mint ő. De ő megtanulta. Gyakorolta magát abban, nagyon ügyes volt. Én megmaradt ujjakkal nem tudtam úgy verni a szeget, mint ő.

Az imádság is egy tanulható dolog, és ezt mindenki meg tudja tanulni. De kitartónak kell abban lenni és gyakorolnotok kell magatokat abban.

3. Miért? Ismeretért...

Miért imádkozik az apostol? Ismeretért. 9. vers: „*hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát...*” és aztán a 10. vers: „*...és növekedjétek az Isten ismeretében*”. Két dolgot lehet ez alatt érteni, a tág értelemtől fogok haladni a szűk értelemig.

Most a tág értelmet nézzük meg először is. Az apostol azért imádkozik, hogy a kolossói gyülekezet megismerje Istent. Egy nagyon egyszerű dologra kell gondolni, arra, hogy a testvérek a kezükbe veszik a Szentírást és ezen keresztül ismerjék meg Istent. Magyarán azt a könyvet, amiben Isten lefektette az ő akaratát.

Ugye a világban is vannak törvényszerűségek, abszolútumok – most használok egy ilyen nehezebb szót –, amiket valójában ismerni kell ahhoz, hogy aztán valamit tudjunk cselekedni. Például ha a testvérek a városban 120 km/h sebességgel közlekednek és egy rendőr megállítja a testvéreket, akkor valószínűleg kétszázezer forintos csekket fog kiállítani. Miért teszi mindezt? Azért, mert a testvéreknek ez a viselkedése elfogadhatatlan a városban. Miért nem elfogadható? Azért, mert létezik egy abszolútum, amit nagyon egyszerűen így nevezünk: KRESZ. És ez az abszolútum azt mondja, hogy a megengedett sebességhatár 50 km/h városban.

Elmennek a testvérek nyaralni és úgy döntenek, hogy a saját pénzük helyett inkább más pénzt szeretnék elkölteni. Bemennek a boltba és kirabolják a boltot. Így elindulnak a testvérek egy olyan úton, aminek valószínűleg az eredménye a letartóztatás lesz. De miért? Mert megint csak létezik egy abszolútum, ami kimondja, hogy nem szabad lopni, hogy helytelen ez a viselkedés.

Valójában megállapítható az a képlet, hogy az abszolútumok a cselekvésünknek az alapjai. A társadalomban minden elfogadható viselkedés valamilyen abszolútumra épül. Vagy nevezzük így nagyon egyszerűen: törvényre épül. Ha eltávolítanánk ezeket a törvényeket, az abszolútumokat, akkor erkölcsi szempontból nem lehetne senkit sem megítélni meg elítélni. Nem lenne mód arra, hogy valakivel szemben elindítsunk egy eljárást, mert valójában nincs semmi, ami alapján ezt megtehetnénk. A helyes magatartást még csak meg sem lehetne határozni, nem is szólva annak érvényesítéséről, mert eltávolítottuk az abszolútumokat.

Pontosan ez igaz lelki értelemre nézve is. A keresztyén viselkedésnek a feltétele az, hogy ismerned kell az isteni abszolútumokat. Isten ugyanis lefektette az alapelveket, és ezek szerint az alapelvek szerint kell élnünk. A kérdés persze az, hogy ismeritek-e ezeket az alapelveket?

Hadd mutassak rá néhány dologra. Most csak leveleket hozok a testvéreknek. Például a Római levél 1-11. fejezete. Miről szól? Az elméletről. A következő néhány fejezet? A gyakorlatról. Efézusi levél 1-3. fejezete miről szól? Elméletről. Aztán jön a gyakorlat. Kolossé levél 1-2. fejezete az elméletről szól, aztán utána a gyakorlatról.

Tehát a keresztyén életnek a célja az, hogy megismerjük az elméletet, mert ebből fakad a helyes gyakorlat. Ez nagyon fontos egy keresztyén ember életében. Ez a te életednek a célja is, ez az első dolog, ami szükséges az életedre nézve, hogy ezeket az abszolutumokat megismerd.

A helyes élet a megfelelő tudásból indul ki. Honnan tudom, hogy mit kell tennem a házasságomban, ha nem ismerem ezeket az alapelveket vagy nem ismerem Istennek az alapelveit erre nézve? Honnan tudom, mit kell tennem a munkában, ha nem tudom, mit tanít róla a Szentírás? Honnan tudhatom, hogy hogyan kell imádni Istent, ha nem tudom, mi Istennek az elvárása ezzel kapcsolatban? Vagy hogyan lehetséges újjászületni főleg akkor, ha nem követem ezzel kapcsolatban a Szentírás alapelveit? Honnan tudhatok bármit is, ha nem értem Isten alapelveit, Isten normáit? És szomorú dolog rájönni arra, hogy a keresztyének nagy része évek óta igyekszik vagy megpróbál egy magas erkölcsi szinten élni anélkül, hogy valójában megismerné a Szentírást, hogy valójában megismerné az ígét, valójában megértette volna az abszolutumokat, megértette volna Isten akaratát.

Mit mond az apostol? Miért imádkozik az apostol? Mi az imádságának a célja? Hogy megismerjétek Istennek akaratát. A Szentírást ismerjétek meg.

Ez volt még csak a tágabb értelem. Nézzük a szűkebb értelmet. Ez is benne van a szövegben, itt nem feltétlenül kell valamilyen tudásra gondolni. Persze ez is nagyon fontos. A keresztyén embernek nyilván tudnia kell azt, hogyha találkozom egy feladattal, egy nehézséggel, akkor hol találok erre elvet a Bibliában, hol nyissam ki egyáltalán a Szentírást, melyik könyvet nyissam ki, ami ezzel foglalkozik – tehát ez fontos. Viszont az ismeret az kapcsolatot is jelent. Ha azt mondom, hogy ismerem a feleségemet, az nem azt jelenti, hogy a feleségem átadott nekem egy könyvet, ami róla szól és azt elolvastam róla. Ha átadott így egy könyvet, akkor szerintem több száz részt kellett átadnia, hogy megismerjem, vagy nem több száz részt, hanem egy nagy enciklopédiát, amit egy hatalmas mozdulattal kell kinyissak, mert olyan nagy, hogy egyáltalán megismerjem őt. De ez nem így történt. Hogy ismerem a feleségemet? Egy kapcsolatban. Tudom azt, hogy mire rezdül a feleségem. Tudom azt, hogy mi okoz neki örömet, mit szeret és mit nem. És tudom azt, hogy mivel kapcsolatban semleges. Ha a testvérek a következőt kérdezik tőlem: – Ez tetszik a feleségednek? Valószínűleg tudok rá válaszolni. De nem azért, mert elolvastam róla egy könyvet, hanem azért, mert kapcsolatban vagyok vele és tudom azt, hogy ő mire gondol, mit szeret, mire rezdül. És azt mondom: – Á, a feleségem azt nem szereti. Azt felejtse el, nem kell az neki. Tudom én azt, hogy az nem kell neki. Beteszi a spájzba, aztán ott lesz évekig. Tudom azt, hogy mire rezdül, mert egy kapcsolatról van szó.

Tehát az ismeret nemcsak azt jelenti, hogy nagyon jól ismerem a Bibliát, hanem azt is jelenti, hogy kapcsolatban vagyok a mennyei Atyával. Tudom, hogy mire rezdül Isten. Tudom, hogy mit szeret Isten, ismerem Isten akara-

1. IMÁDSÁGUNK ÉS ANNAK TARTALMA

tát. Tudom, hogy mit akar az életemben, mi a célja az életemmel kapcsolatban. Ha pedig például egy élethelyzetben vagyok vagy egy döntés előtt állok, akkor nem esem kétségbe, hanem ismerem a Szentírást, ismerem Isten akaratát is, mert egy szoros kapcsolatban vagyok vele, és tudom, hogy melyik úton induljak el. Így történik Isten vezetése. De nem úgy, hogy rohanok a Szentíráshoz, hogy adjon egy igét és mondjon egy igét, egy olyan igét, ami erről szól. Istennek a vezetése egy kapcsolatról szól. Egy kapcsolatról, amelyben Istent egyre jobban megismered. De ehhez hozzátartozik az, hogy ismered a Szentírást is, de kapcsolatban vagy vele.

És nagyon vigyázni kell az észhívóséggel. Vannak ilyen testvérek, akik nagyon jól ismerik a Szentírást. Én már találkoztam olyannak, akinek, ha elmondtam egy igeverset, pl. 51. Zsoltár – és ő elkezdte idézni. Jeremiás 6,2 – és elkezdte idézni. De ha az életét néztem, akkor az mondom, hogy köszönöm szépen, nem kell ez a fajta élet. Lexikálisan ismerte a Bibliát, de kapcsolatban nem volt Istennel. Tehát lexikálisan nagyon jól tudta, hogy miről beszél a Szentírás, és sokszor ennek hangot is adott és nagyon sokszor idézte a azt, merthogy ő tudja ezeket az igeszakaszokat. Ezzel nagyon vigyázni kell, hogy ne lexikálisan ismerjem Istent. A bibliaolvasás sem arról szól, hogy lexikális tudásom legyen, hanem hogy kapcsolatban legyek Istennel. És ennek az egyik legnagyobb fokmérője az imádság. Hát az imádság az nyilván nem lexikális tudásról szól, az egy kapcsolatról szól, hogy megszólítom Istent vagy ezen keresztül Isten vezet.

Ugyancsak Olaf Hallesby írta a következőket: az imádság a keresztyén ember lélegzetvétele. Ha a keresztyén imádkozik, az azt jelenti, hogy él, van élete. Ha nem imádkozik, ott nagy kérdés, hogy van-e élete. Ugye a biológiai élet is arról szól, hogyha valaki lélegzik, akkor az él. Nagyon egyszerű. Ha nem lélegzik, akkor az már meghalt.

Hadd kérdezzem meg tőletek a következőket: mennyire ismered a Szentírást? Mennyire ismered Istennek azt a könyvét, amelyben kijelentette az ő akaratát? Mennyire vagy kapcsolatban Istennel? Vagy valójában a Szentírást nagyon jól ismered, de kapcsolatod Istennel pedig egyáltalán nincs? Valójában csak az eszeddel tudod Isten akaratát, de a szívedben nincs benne? Mennyire uralja az egész életedet, az egész életszemléletedet az, hogy mit akar az Isten? Amikor pedig Isten megszólít, mennyire okoskodsz? Mennyire korrigálsz Isten szavát és mennyire adod meg magadat neki? Ezekre őszintén válaszoljunk mindannyian magunkban.

A bibliaolvasás nem a lexikális tudásról szól, főleg nem az imádság, hanem egy kapcsolatról. Az egész életedet meghatározó kapcsolatról. Kikért, hogyan és miért imádkozol?

Válaszoljatok erre őszintén és akár csendes imádságban, akár tegyük erről bűnvallást is és kérjük Urunkat, hogyha vétettünk ebben, akkor újítsa meg bennünket.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk őszintén neked, hogy imádság dolgában is annyiszor vétünk. És megvalljuk azt is, hogy sokszor igencsak magunk körül forgunk. Bizony olyanok vagyunk, mint akiknek bekötötték a szemét és nem tudunk távolabb látni a magunk gondján, a magunk bajain, és nem vesszük észre azt, hogy vannak olyan testvéreink is, akiknek sokkal nehezebb, sokkal rosszabb. És Urunk, sokszor megfélekedünk arról, hogy ezeket a testvéreket hordozzuk imádságban.

Így könyörgünk most azokért is, akik itt vannak gyászban közöttünk, egy-egy szerettüket elengedték. Könyörgünk azért, hogy te vigasztald meg őket. Könyörgünk azért, hogy láttasd meg velük az evangélium drága kincsét, láttasd meg velük azt, hogy mennyire szereted őket, mennyire kegyes vagy hozzájuk, hogy te már életedet adtad óérettük és éppen ezért nem kell aggódni semmiért. Urunk, így bátorítsd őket.

Így vezesd azokat is, akik itt voltak keresztelesek alkalmával. Könyörgünk azért, hogy adj nekik erőt, kitartást abban, hogy fel tudják nevelni a kis csöppségeiket, hogy megismerjenek téged.

Könyörgünk magunkért is, hogy tudjuk őket hordozni imádságban. Így könyörgünk, hogy adj nyitott szemet, észrevegyük ezeket az embereket. És tudjunk akár kérdezni is a másiktól, hogy van, miért tudnánk imádkozni, milyen dologért akár a másik ember életében.

Köszönjük, Urunk, hogy te ebben is példát mutattál. És ebben a szakaszban akár az apostol is úgy imádkozott, hogy nem is ismerte a kolossói gyülekezetet.

És megvalljuk azt is, hogy mi sokszor olyan hamar abbahagyjuk az imádságot, sokszor megrestülünk abban, mert úgy látjuk, hogy mennyire fárasztó, mennyire nehéz az. Urunk, ebben is adj nekünk megújulást, adj ebben tényleg kitartást, buzgalmat. Tudjunk úgy szeretni téged, ahogyan először megismertünk tégedet. Legyen számunkra természetes az imádság, ahogyan a lélegzetvétel is.

És Urunk, könyörgünk azért, hogyha akár távol vagyunk tőled, valamiért elkerültünk tőled, újra tudjunk visszakerülni tehozzád, a te közelségedbe. Abba a közelségbe, ahol te megszólítasz bennünket, vezetsz bennünket.

Így könyörgünk, hogy a veled való kapcsolatban is adj megújulást számunkra.

Ámen.

476,1-9

1. Siess nagy Úr Isten én segítségemre.
És légy figyelmes az én beszédemre.
Emlékezzél reá szent Ígéretedre.
Hajtsd füleidet én könyörgésemre.

2. Hitből, tiszta szívből azért arra kérlek:
Engedd, szent igédből hogy ismerhesselek,
Teljes életemben hogy dicsérhesselek;
Minden dolgaiban téged nézhesselek.
3. Az én életemet tartsd meg szent nevedért,
A te szent Fiadnak kedves szerelméért;
Nagy hálákat adok tenéked ezekért,
Ha meghallgatsz. Uram, engem jóvoltodért.
4. Nem kérem a végre hosszú életemet,
Hogy itt e világon hizlaljam testemet,
Sem hogy öregbítsem híremet-nevemet,
De hogy dicsérhessem te Istenségedet.
5. Világi életem csak árnyék énnékem,
Mint a szép folyóvíz, elmúlik éntőlem,
De a te országod örök lakóhelyem,
Melybe Jézus Krisztus által helyheztetem.
6. Szent Fiad vállára rakád bűneimet,
Ördög rabságából megváltál engemet,
Érette fiaddá fogadál engemet,
Örökössé tevék, mint édes gyermekeket.
7. Bízvást merek azért néked könyörögni,
Az én ajakimmal áldozatot tenni;
Mint kegyes Atyámmal, te veled szólani,
Minden szükségemet szépen megbeszélni.
8. A te népeidet, Uram, immár szánd meg,
Súlyos ostorodat tőlünk immár vond meg,
Te nagy haragodat, szent Atyánk, enyhítsd meg:
Gyülekezetedet immáron építsd meg!
9. Rútságát bűnünknek Úr Isten, ne nézzed,
Hanem szent Fiadnak halálát tekintsed,
És áldozatjának szent érdemét nézzed:
Szegény fiaidat immár megsegéljed.